

но не трѣба да предполагаме, че находящото са у тѣхъ оружие е било приготвено за въстание, то е просто състояло отъ обичните принадлежности на сѣкий турченъ или християнинъ. Какво е послѣдувало слѣдъ това предаване на оружието, — най-добрѣ ще проумѣе читателя, като прочете продължението на нашия разказъ за това, щото видѣхме вчера.

При самото ни влизане въ селото окружающата насъ грамада показа ни на единъ купъ пепѣлъ и вѣглища, срѣдъ които са виждаха изгорѣли човѣшки кости. Турците направили на това мѣсто несполучно опитване да изгорятъ трупове. Малко по-нататкъ ние са ударихме у едно зрѣлище, което възбуди въ насъ ужасъ и сжаление. Скелетя на една мома, не по-стара отъ 15 години, лѣжеше на пхтя, затиснатъ подъ обломките на стѣните. На нея са виждаше още ризата и бѣлгарските чорапи, а босите ѝ крака бѣха почти запазили своята форма, защото мѣсото имъ бѣше до сущъ изсъхнало, и не изгнило. На черепа са виждаше голѣма зинала рана, а длгите ѝ кестениеви косми растилаха са по земята. Достойно е за забѣлѣжаване, че сичките женски скелети бѣха облѣчени въ ризи, и ние узнахме отъ много жени, които сами бѣха преминали тѣжкото испытание, освѣнъ послѣдната му степенъ, какъ изобщо правяли турците обикновенната си операция надъ жените и момите. Като улавяли нѣкоя злочеста, тѣ я сѣбличали по риза, натрупвали на купъ дрѣхите и драгоценостите, сетѣ безчестили я колкото имъ било угодно, и послѣдния хладнокръвно я убивалъ.

У слѣдуюция домъ единъ изъ малкото бѣлгаре, които на придружаваха, показа ни това мѣсто, дѣто